

“ΑΛΙΝΔΗΘΡΑ,,

Ἰπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐκδίδεται ἀπὸ 14 ἐτῶν ἐν Γερμανίᾳ περιοδικὸν ἀφιερωμένον εἰς τὰ Ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ γράμματα, εἰς τὸ ὁποῖον συνεργάζονται κλασσικοὶ φιλόλογοι. Τὸ περιοδικὸν ἔχον κυκλοφορίαν μεταξὺ τῶν σπουδαζόντων τὴν Ἑλληνικὴν μαθητῶν καὶ φοιτητῶν δὲν εἶναι πολυσέλιδον, ἐκδίδεται κατὰ διμηνίαν καὶ περιέχει ὕλην ποικίλην ἀναγομένην εἰς τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ γράμματα καὶ τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν. Ὅλα τὰ δημοσιεύματα, ἐκτὸς τῶν ἀναγκαίων ἐπεξηγήσεων εἶναι συντεταγμένα εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν, ἀναφέρονται δὲ εἰς πρωτότυπα ποιήματα, ἐπιγράμματα, σατυρικά ποιημάτια, αἰνίγματα, ἀποσπασμάτια ἐξ ἔργων ἀρχαίων καὶ μεσαιωνικῶν συγγραφέων, σχετιζόμενα πρὸς τὰ διδασκόμενα ἐν τοῖς γυμνασίοις μαθήματα (ιστορικά, μαθηματικά, φιλοσοφικά, μυθολογικά κλπ.), διὰ τὴν εὐχερεστέραν κατανόησιν τῶν ὁποίων παρατίθενται βραχεῖαι σχολιαστικαὶ ἐπεξηγήσεις. Ἐκτὸς τούτων δημοσιεύονται καὶ μεταφράσεις ἀρχαιοελληνιστῶν ἔργων κλασσικῶν Λατίνων, Γερμανῶν ἢ ἄλλων Εὐρωπαϊῶν. Ἐπίσης ἀποσπάσματα διαλεκτικὰ καὶ δείγματα ἐκ νεοελληνικῶν κειμένων πρὸς κατάδειξιν τῆς συγγενείας τῶν παλαιῶν καὶ νέων στοιχείων.

Ἐκαστον τῶν μηνιαίων τευχῶν κοσμεῖται καὶ διὰ λαμπρῶν μονοχρῶμων εἰκόνων ἐκ τῶν ἀρίστων τὴν τε παράστασιν καὶ καλλιτεχνικὴν ἐκτέλεσιν ἀρχαίων νομισμάτων ἐν μεγεθύνσει ἢ ἐξόχων γλυπτῶν ἢ ἄλλων παραστάσεων ἐξ ἀγγείων, μικρογραφικῶν ἀρχαίων μνημείων ἢ τόπων ἀρχαιολογικῶν κλπ.

Χαριστάτα εἶναι τὰ δημοσιεύόμενα εἰς ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ποιήματα Γερμανῶν κλασσικῶν φιλόλογων συγχρόνων, ἐνίοτε δὲ καὶ παλαιότερων, ἀξιοσημεῖωτα δὲ εἶναι καὶ τὰ ἀρχαιοελληνικὰ δημοσιεύματα ἀκόμη καὶ μαθητῶν τῶν κλασσικῶν γυμνασίων. Οἱ Ἕλληνες φιλόλογοι μόνον θαυμασμὸν ὀφείλουσιν εἰς τὴν ἐκ τῶν δημοσιευμάτων τοῦ περιοδικοῦ τούτου τεκμαιρομένην ἀφοσίωσιν τῶν γερμανῶν συναδέλφων τῶν εἰς τὸ ἔργον τῆς καλλιέργειας τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν γραμμάτων, ἢ ὅποια ἀποτελεῖ καὶ τὴν καλυτέραν παρόρμησιν πρὸς μίμησιν.

Ἀρχισυντάκτης τῆς Ἀλινδῆθρας εἶναι ὁ Studien — Professor Karl-August Streib, Riemenschneider — Gymnasium, Würzburg, ἐκδότης δὲ τὸ Beacon — Verlag, Bad Dürkheim.

Σημειωτέον ὅτι οἱ Γερμανοὶ φιλόλογοι ἐκδίδουσι καὶ ἕτερον παρόμοιον περιοδικὸν διὰ τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν, εἶναι δὲ προφανές ὅτι τὰ περιοδικὰ ταῦτα ἔχουσι εὐρυτάτην διάδοσιν μεταξὺ τῶν μαθητῶν τῶν κλασσικῶν γυμνασίων, κατὰ τρόπον περίπου ἀνάλογον ὡς τὰ περιοδικὰ τῆς Μαθηματικῆς Ἑταιρείας εἰς τοὺς

ιδικούς μας μαθητάς. Τὸ διὰ τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν ἐκδιδόμενον περιοδικὸν ἔχει τὸν τίτλον «Τίτο», τοῦτο δὲ κατὰ τοὺς ἐκδότας του φιλοδοξεῖ νὰ καταδείξῃ εἰς τοὺς σπουδαστάς ὅτι ἡ γλῶσσα τῶν λεγεόνων καὶ τῶν Ῥωμαίων ἀρχόντων, τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Δυτικοευρωπαϊκῆς Ἐπιστήμης εἶναι ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐνδεδειγμένη νὰ ἐπενεργήσῃ ὡς παράγων πολιτιστικὸς καὶ νὰ προωθήσῃ ὡς δεσμὸς ζωτικὸς τὴν κατανόησιν μεταξὺ τῶν λαῶν.

(Π. Κ. Γ.)

Παρατίθενται κατωτέρω ἐπιγράμματά τινα ἐκ τομιδίου ποιημάτων δημοσιευθέντων κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ Γερμανοῦ φιλολόγου Eduard Eyth (1809—1884) ὑπὸ τίτλον Ἰλαρόλυπος. Τὰ δυσεύρετα ταῦτα ποιήματα, ὧν τινα δημοσιεύονται εἰς τὴν «Ἀλινδήθραν» ἀνεκοίνωσεν ὁ Oberstudienrat K. L. Weitzel, Waldshut.

Ι Λ Α Ρ Ο Λ Υ Π Ο Σ

Ἑλληνικὰ Ἐπιγράμματα Eduard Eyth

Χεῖρ τεχνίτου

*Τεχνίτης ὄδε ἦν· τοῦ δ' αὖ χεῖρ μικρὸς Ὀλυμπος,
πέντε παρ' ἀλλήλοις οὗ ἐκάθηντο θεοί.
Ἀκαμάτως θνητῶν γὰρ ἐπὶ βίον ἐξεχέοντο
κάλλος καὶ ῥώμην ἀθάνατόν τε χάριν.*

Σ κ ι ἄ

*Τίς σέ γε πέμψε, σκιά, ἵνα μοι ἅμα ὦδε βαδίξῃς ;
Ἦέ τι καλὸν ἐμοὶ ἀγγελέουσα ἴκου ;
—Περσεφόνη, Ἄϊδαο ἄνασσά με εἰσανέπεμψεν,
ὄφρ' οἷός τις ἔσῃ ὧν ἔτι ζωὸς ἴδῃς.*

Κυβερνήτης

*Ἄνερ, μὴ κατὰ μου φρονέειν, ὅτι στάς ἐνὶ πλοίῳ
πολλὰ μογῶ, περὶαν ἕμμε διὰ ποταμοῦ.
Οὐ γὰρ ἀεὶ οὕτως μογέω· ἑτέρον δ' ἅμα πάντες
αἶψα κυβερνήτου ἠσόμεθ' ἐν σκάφει.*

Χαρά

Ἡέλιοιο φάος ἐπ' ὄρεσσιν ὄραϊς καταδύντος
Τύμβῳ στὰς ἐπ' ἐμῶ ὥρα ἐν ἑσπερινῇ.
Ἡ, ἄγνωστος ἐὼν, ὄτ' ἐνὶ ζωῶσιν ὀμίλων,
ἔσσεσθαι ἐπ' ἐμοὶ οὐποτ' ἔολπα λίθον.

Ἐλπίς

Ὅστέα γῆ κεύθει ὧδ' ἀνέρος οἰνοφίλοιο,
σημεῖον τερπνοῦ ἔσσομένοιο βίου.
Πλούσιον εἰ γὰρ μὴ Πλούτων' οἶνοιο ἐπέισθη,
ἧ κέ μιν ἀνθρώπων οὐ τις ἔπεισε θανεῖν.

Ποταμός

Ἡμενος εἰν ὄχθησιν ἐμῆς, ὅθι ῥεύματα φεύγει,
δακρυεῖς στενάχων, παῖ, βραχύτητα βίου.
Τοῦ μὲν ἄχος καθόρα δέχεται σε γὰρ Ἡλυσίου δῶ,
ἀλλὰ μέγας περ ἐὼν ἐν μέγα δάκρυ ἐγώ.

Πρὸς Ἔρωτα

Νῦν ἀδτέ σου, πτερωτὲ
Ἔρωτος, καταφρονήσω·
Κέντησε ψύλλ' ἐκείνην,
σὸ δ' οὐποτ' ἀῶ ἐτόλμας.